Lumikurun kautta Linkukerolle

Korvapuustien ja kaakaon jälkeen matka jatkuu Mustakeron ja Linkukeron väliselle pienelle suoalueelle. Kesti kertoo vetämistään vaelluksista.

– Vien ryhmiä Lapin lisäksi Ruotsiin ja Norjaan. Tavallisesti vaellukset kestävät viidestä seitsemään vuorokautta. Tavarat kuljetamme rinkoissa tai ahkioissa. Kaikille osallistujille suositellaan tunturisuksia, sillä ne ovat tuollaisilla reissuilla toimivimmat. Kerran vaelluksella oli mukana yhdysvaltalaisnainen latusuksilla. Hän ei jaksanut muiden matkassa.

Nousemme loivahkoa ylämäkeä, jota myös suomupohjilla etenee vaivatta. Ylitämme Muonion ja Kittilän kunnanrajan, joka erottuu metsäisessä maastossa puuttomana suorana linjana. Eipä aikaakaan, kun olemme Lumikurun, jyrkkäreunaisen uoman reunalla.

– Onpa komea paikka! Kesti ihastelee.

Nappaamme mustikkamarmeladista energiaa ja hiihdämme kurun reunaa. Kurun jälkeen rinne kumpuilee ja sitten jyrkkenee, kun lähestymme Linkukeron lakea. Puusto harvenee, ja Äkäskero pilkistelee puiden lomasta. Onpa se massiivinen!

Kiirehdimme kohti lakea, maisemat ympärillä aukeavat hetki hetkeltä enemmän. Tuolla on Pallas, toisella puolella Ylläs; tuolla näkyy Levi ja tuolla Kumputunturi. Kesänki ja Lainio kurkistelevat tuolta, tuolla taas tervehtii Kukas, tuolla Aakenus. Maisema Linkukeron laelta on uskomattoman hieno.

 Tämä, Kesti sanoo ja viittilöi ympärilleen.

– Tämä on se juttu. Opashommissa parasta on, että pystyy tuottamaan ihmisille niitä samoja hienoja elämyksiä, mitä itse saa tästä. Ei aina tarvitse lähteä ulkomaille tai muuten kauas, vaan Ylläksen seutu on täynnä upeita kohteita.

Istumme kevätauringon paljastamilla kivillä, juomme teetä ja katselemme ympärillemme. Saan hyvin kiinni Kestin fiiliksistä. Tämä, tosiaan. Vapaus, rauha, ilo. Tämän vuoksi kai minäkin kuljen tunturissa, suksilla pitkälle toukokuuhun. Mieleen juolahtaa **Aaro Hellaakosken** riimitelmä 77 vuoden takaa: Tietä käyden tien on vanki. Vapaa on vain umpihanki.

Lähde seikkailulle

Paluumatka Linkukerolta sujuu joutuisasti. Alussa saa olla tarkkana, sillä lumen pinta on paikoin tuulen pieksämillä aalloilla. Sitten voikin lasketella menemään: välillä siksakkia, välillä suoraan. Molempien sukset toimivat moitteetta.

Vielä ennen parkkipaikkaa on ylitettävä pikkuinen Kerojärvi. Hiihtelemme rauhalliseen tahtiin ja kertaamme päivää. Kumpikaan ei tullut mitanneeksi matkaa, mutta kartasta katsoessaan Kesti arvioi kilometrejä tulleen noin 16–17. Aikaakin kului useita tunteja. Emme tosin kelloa vastaan hiihtäneetkään.

 Menkää, ihmiset, retkeilemään latujen ulkopuolelle! Kesti kehottaa.

Yhdyn kehotukseen. Toki virallisten reittien ulkopuolelle suunnatessa on syytä huolehtia muutama varotoimi kuntoon.

 Kerrojollekulle, minne menet ja minkälaisen reitin aiot kulkea. Ota mukaan ruokaa, juomaa ja lämpimiä vaatteita, Kesti muistuttaa.

Vahva-akkuinen puhelin tai varavirtalähde on myös paikallaan, vaikkei kaikkialla tunturissa kenttää olekaan. Reissukaveri on kätevä paitsi hyvänä seurana ja elämysten jakajana, myös toimivina jalkoina, jos itse sattuu makaamaan polvi vääntyneenä notkelmassa puhelimen tavoittamattomissa.

Sitten menoksi. Parhaat tunturihiihtokelit ovat täällä. Hiihtolatujen huollon loputtua vapulta latupohjia pääsee hiihtämään silloinkin, kun hanki ei enää kanna. Ylläksen ympäristöstä löytyy valtavasti kiinnostavia kohteita koluttavaksi, ja jos ne loppuvat, mene Pallakselle. Kaikkea ei yhdessä keväässä ehdi kiertää.

Johanna

Linkukeron laella kelpaa ihastella maisemia. Molemmat tunturisukset, Madshusin Epoch 68:t ja Glittertindit, toimivat retkellä erinomaisesti. Suurin ero oli pidossa: puolikarvat Epocheissa pitivät jyrkissä mäissä Glittertindien suomupohjia paremmin, kun taas tasaisella Glittertindeillä oli hieman vauhdikkaampaa hiihtää.

KAHVILAT

LUOSUJÄRVEN RANTAKAHVILA Avoinna 1.5. asti: päivittäin klo 9–16
Kiitos kuluneesta kaudesta. Toivotamme Kaikille lämmintä kesää!

LANKAPUOTI

